

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 1. Verus propositionis sensus declaratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Verus propositionis sensus declaratur.

CÆTERVM nullatenus SS. Patrum, ac Doctorum Mysticorum doctrinæ propositionis hæc Mystici nostri Doctoris benè intellecta aduersatur. Etenim vt eius verus sensus percipiatur, duplex distinctio præ oculis habenda est: prima scilicet circa personas, quæ orationis studium profitentur, velenim negligenter, ac tepidè in meditatione rerum diuinarum, exercitijs virtutum, ac passionum mortificatione se gerunt, vt frequentius contingere solet, vel ingenti conatu huiusmodi exercitijs incumbunt, & ad perfectionem tendunt. Rursus (& hæc est 2. distinctio) vel possumus loqui de eo, quod vt in plurimum contingere solet, vel de eo, quod multoties Deus ex speciali sua misericordia, vel prouidentia operatur.

Quibus suppositis verus, & legitimus sensus huius propositionis, quem ipsemet contextus, & verba Mystici nostri Doctoris satis exprimunt, est, quod & si vt in plurimum, ac secundum consuetum diuinæ prouidentia ordinem, contemplationis gratia, non nisi post longum tempus in meditationis, & virtutum exercitijs consumptum tribui soleat, eo quod ij, qui orationis studium profitentur, vt in plurimumrepidè, & remissè in meditationis, & virtutum exercitijs se gerunt, nec ingenti illo conatu, quem dicebamus ad perfectionem tendunt, tamen quoties personæ orationi deditæ, strenue, ac diligenter in meditatione sancta terrenarum rerum abdicatione cordialique renuntiatione, virtutum exercitijs, passionumque mortificatione se gerunt (quod in ijs, qui religiosum profitentur statum, maximè vero reformatum, & valde perfectum) cuiusmodi erant illi ad quos doctrinam suam specialiter Mysticus noster Doctor dirigebat (satis frequentè contingere solet) tunc regulariter etiam loquendo non multum immoratur Deus in contemplationis gratia eis tribuenda, sed breui tempore ex meditationis exercitijs eos educere, & ad contemplationem perducere solet: cum quo tamen stat, quod aliquando, vel propter specialem Dei gratiam, aut prouidentiam, vel propter personarum ingenia, aut occupationes, vel alijs specialibus de causis, oppositum contingat, ita scilicet, vt aliquando imperfectis & negligentibus contemplationis gratia concedatur; aliquando verò prouectis, ac feruentibus, imò & perfectis denegetur.

Cæterum cum id regulare non sit, sed potius id, quod antea dicebamus, vt in plurimum, & regulariter contingat, meritò Mysticus noster Doctor iuxta id, quod regulariter in personis religiosis, quæ diligenter, & strepue in virtutum, & orationis studio se exercent, festinanterque ad perfectionem currunt, contingit, doctrinam suam scripsit: quæ in sensu dicto verissima est, & SS. Patrum, ac Mysticorum Doctorum doctrinæ omnino conformis: quam uis enim ipsi vnanimiter doceant meditationem debere regulariter loquendo cõtemplationem præcedere, vt ex supra adductis eorum testimonijs constat, nequaquam tamen generalem regulam de diuturna mora, ac longo tempore, quod inter meditationem, & contemplationem pettrarsire debeat, statuunt, quin potius taliter de hac re loquuntur, vt eandem profus, quam ex Mystico nostro Doctore doctrinam tradidimus, ipsi prius tradiderint, & docuerint, vt ex testimonijs, quæ iam subiungimus, manifestè constabit.

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
128

6. Ut autem manifestius appareat, quàm conformis sit sensus, quem tradidimus, textui, ac doctrinæ huius propositionis, verba ipsius, secundum eius contextum prius referre placuit, quæ talia sunt: Incipientium status est, meditationi insistere, in statu isto necessariū est, ut suppedietur aīna materia, ut ex se seu naturali discurrat, & inter res alium exerceat, & igne feruoreque spiritali sensibili utatur, hoc enim modo sensus appetitusque rebus bonis assuefacere conuenit, ut suauitate ista illecti, à rebus seculi diuellantur. At postquam istud aliquatenus iam effectum est, confestum incipit. Deus prouehere eos ad istum contemplationis statum, quod valde cito, breuique tempore fieri solet, præsertim in personis Deo in Religione dicatis, eo quod magis tempestiue repudatis seculi rebus sensum appetitumque Deo adaptent & accommodent: quia factū nil superest aliud, quàm ut à meditatione ad contemplationem confestim gradu faciant, quod tunc fit, quando iam discursus altus, propriæque anime meditationes, nec non sensus, primique sensuum feruores cessant & evanescent, non valent iam anima sicut prius discurrere, nec aliud adinueniunt per sensum recipere, sed in ariditate remanente. Ecce qualiter ad hoc, ut à meditatione ad contemplationem quis debeat transire, abdicacionem, & eradicationem à rebus sensibilibus, taliter, ut in illis suauitatem, & saporem iam nequeat percipere, Mysticus noster Doctor exigit, sicuti etiam idem docuerat in lib. 2. Ascens. Montis Carmeli c. 17, quod & si in ijs, qui valde diligenter, ac strenue orationis, & virtutum studio non incumbunt, non nisi post longum tempus contingere solet, tamen in ijs, qui ingenti cogatu, ac feruore per orationis viam ad perfectionem tendunt, ut in personis religiosis sæpe reperitur, hanc temporis diuturnitatem regulariter non requiri, sed breuiter id fieri merito Mysticus noster Doctor asserit: sed iam Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonia in rotius huius doctrinæ confirmationem adducamus.

§. II.

Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonij doctrina tradita corroboratur.

7. **I**N primis igitur D. Bonaventura in prologo Mystice Theologie, sic loquitur: Sic quilibet nouus discipulus ad perfectionem huius essentie (scilicet Mystice Theologie) gradatim ascendat, ut primo in via purgatiua, qua est via puerilis, & incipientium studiosissima exerceat: postea autem per spatium modici temporis, scilicet per mensem vnum vel per duos, secundum quod diuino superradiante lumine, sibi videtur expedire, ad amorem cogitando conseruat. Quod si presumptuosum forte alicui videatur, quod anima inuoluta peccatis multiplicibus, audeat à Christo, amoris petere vnionem, in se ipso cogitet, nihil esse periculi, &c.
8. Id ipsum idemmet S. Doctor in eodem libro Mystice Theologie c. 7. particul. 4. in fine his verbis proficitur: Hac scribere volui, ad hoc, quod minus experti in ista sapientia corroborato itinere sentiant dirigant, scientes, quod citissime inuenitur. Quod si in principio purgationis, vel esstatica consurrectionis difficultas mirabilis sentiat, tamen in paucis vixati citissime in multis bene disponuntur, ita ut experimento videant omne, quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, &c. In quo testimonio particula illa citissime bis repetita, perpendenda est.
9. Quod etiam tetigit D. Bernard. ser. 3. de circumcissione his verbis: Ad hanc perfe-

ctum